

Kristen människosyn och Kyrkan

Föredrag 10 November 2019 av Kåre Strindberg

Den klassiska kristendomen har en tydlig erfarenhet av och lära om problemet med ondskan, som är en förstörande makt för hela skapelsen.

Kyrkans huvudärende är att visa vägen till Jesus för att vinna det eviga livet, som svarar mot problemet att vi annars riskerar att drabbas av den eviga döden, som är det oundvikliga alternativet till evigt liv.

Detta föredrag har 3 delar.

Som kristna behöver vi ingående kännedom om de andliga villkoren i världen som vi verkar i. Därför handlar

1. första delen om djävulen och kampen mot ondskan,
2. andra delen om den motsägelsefulla människan,
3. den tredje delen handlar om Världens Frälsare Jesus Kristus och Hans synliga och osynliga kyrka och, till sist, något om den karismatiska kristenhetens förnyelse av kyrkan på urkyrklig grund.

Om ondskan

Gud har en fiende. Bibeln kallar honom satan och djävulen, den gamle ormen, åklagaren, frestaren, den Onde, en mördare, lögnens fader, Leviatan, denna världens furste, fursten över luftens härspekt, Beelsebul, Beliar, folkens förgörare, en stjärna som fallit från himmelen. Han beskrivs som ett andeväsen med personlighet, intelligens och egen vilja som är ond.

Ont = def. allt som är emot Guds vilja.

Kärleken hör till Guds väsen. Är man emot Gud så blir man också fiende till kärleken.

Gud är själv måttet för vad som är gott. Det är synd att vara emot Guds vilja.

Syndafallet i himlen föregick syndafallet på Jorden.

Djävulen och hans änglar (demonerna) blev efter upproret i himlen nedkastade till Jorden

"Du sade i ditt hjärta: 'Jag ska stiga upp till himlen, jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. Jag ska sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag ska stiga upp över molnens höjder, jag ska bli som den Högste.'
Men ner till dödsriket störtades du, längst ner i graven" (Jes 14:13-15 FB).

Protoevangeliet i 1 Mos 3:15 FB:

"Jag ska sätta fiendskap mellan dig och kvinnan
och mellan din avkomma och hennes avkomma.
Han ska krossa ditt huvud och du ska hugga honom i hälen."

Protoevangeliet profeterar om kampen mellan det onda och det goda, där, enligt kyrklig tradition, Evas son, Jesus Kristus, skall trampa sönder huvudet på ondskan, men själv få sätta livet till på Golgata; bli "stungen i hälen".

Själv är djävulen bortom all räddning

"djävulen som hade förlätt dem kastades i sjön av eld och svavel
där också vilddjuret och den falske profeten är" (Upp 20:10a FB).

Världen (gr. kosmos) är den sfär som är utanför himmelen/ Guds rike.

"Hela världen ligger i den ondes våld" (1 Joh 5:19).

"Nu skall denna världens härskare fördrivas", sade Jesus (Joh 12:31).

Vid Kristi uppståndelse förlorade djävulen "världskriget", men "eld upphör" inträder först vid Kristi återkomst, på den yttersta dagen. Vi är inte där än.

Churchill sade efter att Frankrike föll 1940:

"Frankrike har förlorat ett slag - men har inte förlorat hela kriget."

Kampen mot ondskan är inte över, det är därför som vi inte skall "göra hyddor"

(Matt 17:1, Mark 9:5, Luk 9:33), och försöka stanna kvar i härliga upplevelser här i världen, för *ingen plats eller område kan förväntas förbli utan något ont inflytande.*

En påminnelse om att inte ens kyrkan är fredad från ondska fick vi när ärkebiskop

Oscar Romero mördades framför altaret, där han celebrerade Nattvarden, i El Salvador 1980.

En annan påminnelse fick vi när ärkebiskop Karl Gustav Hammar försvarade helgerån i Uppsala Domkyrka hösten 1998, där pornografiska bilder föreställande Jesus och Johannes Döparen visades i en gudstjänst.

Svenska Kyrkans Biskopsmöte godtog aborter 1991 och gav instruktioner till prästerna hur man kan sköta begravningar av de dödade fostren. I denna världen är den kristne blott "en gäst och främling" (SvPs 322:1). Den kristne lever i världen, men inte av världen.

Djävulen investerar i alla mänskliga rörelser, ideologier, filosofier, teologier och religioner, t.o.m. i kyrkans innersta kretsar:

Jesus vände sig om och sade till Petrus: "Gå bort från mig, Satan!

Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors" (Matt 16:23).

"Då for Satan in i Judas, som kallades Iskariot och var en av de tolv" (Luk 22:3).

Djävulens förmåga får varken överdrivas eller undervärderas. Om man inte tror på något övernaturligt överhuvudtaget, är det lätt att se all ondska bara som mänsklig grymhet.

Ett motsatt dike är att se demoner bakom varje missförhållande. Förmågan att se vilket som är vilket kallas för "gåvan att skilja mellan andar".

Det finns olika nådegåvor, men Anden är densamme.

En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar (1 Kor 12:4, 10).

Profetismen är en nödvändig gåva att be om att församlingarna utrustas med. Jesus varnar för en dubbel utgång i evigheten för människorna, med *evig död eller evigt liv* vid Hans återkomst (Matt 25:31-46). "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Jesus Kristus" (Rom 6:23). Kyrkans själavårdstradition känner tre stadier av demonisk påverkan:

1. frestelse - anfäktelse - affekt,
2. influens - inflytande,
3. besättelse - ockupation.

Ockultismen leder ofta vidare till stadierna 2. och 3., därför är den förbjuden (3 Mos 19:26. 5 Mos 18:10-12). Stadie 3. är mycket ovanlig, och de flesta församlingstjänarna får aldrig se den.

Stadie 1.: Frestelse - anfäktelse - affekt drabbar alla, men större grad av påverkan kan bara ske med människans passiva eller aktiva medgivande, därför kan man aldrig skylla sin egen ondska på djävulen.

"Blir någon frestad, är det av *sitt eget* begär som han lockas och snärjs.

Och när så begäret har blivit havande föder det synd, och när synden är fullväxt föder den död" (Jak 1:14-15).

Efter kyrkans förkunnelse om möjligheten till befrielse, är det lika ansvarslost av den som lider av ockult åkomma att inte ta emot befrielsebön hos förebedjare i Kristi kyrka, som för en fysiskt sjuk att inte ta emot vård av sjukvården. I denna tid, som är så nyfiken på det ockulta, skall tron proklameras:

"Jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 8:38-39).

"Låt dig inte besegras av det onda, utan besegra det onda med det goda" (Rom 12:21).

"Störst är kärleken" (1 Kor 13:13).

Hur bekämpar vi ondskan?

Som kristna efterföljare till Jesus har vi tillgång till Guds ord, från Gud Fader och Jesus Kristus och apostlarnas instruktioner.

ÄLSKA ERA FIENDER (Matt 5:33).

Den onde och hans medhjälpare skall inte hatas utan avväpnas och ruineras.

VÄLSIGNA DEM SOM FÖRBANNAR ER OCH BE FÖR DEM SOM SKYMFAR ER (Luk 6:28).

VÄLSIGNA DEM SOM FÖRFÖLJER ER. VÄLSIGNA DEM OCH FÖRBANNA DEM INTE (Rom 12:14).

LÅT DIG INTE BESEGRAS AV DET ONDA,
UTAN BESEGRA DET ONDA MED DET GODA (Rom 12:21).

Vi kan höra ett eko av Jesus som sade:

" Jag säger er: Stå inte emot den som är ond.

Om någon slår dig på högra kinden, vänd då också andra kinden mot honom"

Matt 5:39) = var försonlig, lägg glödande kol på din fiendes huvud, Rom 12:20.

Låt oss vara realistiska: Den onde fruktar inte oss, hur hög ställning vi än må ha i kyrkan eller i samhället. Den onde fruktar bara Jesus och flyr bara för Honom.

Men om det bara är Jesus Kristus Själv som kan besegra ondskan - ***vad ska då vi göra?***

Svar: Vi skall vinna människor för Kristus, eftersom vi vet hur det är att vara bara människa.

Vi ska hjälpa dem och stärka dem att vara kristna. Det kallas Mission!

Områden som varit kristna men förlorat sälta, doft och klang, tappat färg och form skall evangeliseras = remissioneras.

Det pågår ingen verksamhet för djävulens och demonernas omvändelse.

För dem finns ingen räddning.

Det finns inget försoningsverk för dem, ingen Inkarnation, och tiden går mot sitt slut,

då vi vet att Kristus kommer att upprätta Sitt herravälde på Jorden,

uppväcka de döda och föra upp Sin församling till Himmelen,

och fångsla djävulen:

" Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden

och en stor kedja i handen. 2 Och han grep draken, den gamle ormen

som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år.

3 Sedan kastade ängeln honom i avgrunden och stängde och förseglade den

över honom, för att han inte mer skulle förleda folken förrän de tusen åren

nått sitt slut. Därefter ska han släppas lös för en kort tid.

4 Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma.

Och jag såg själarna av dem som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörd

och Guds ord och som inte hade tillbett vilddjuret och dess bild

eller tagit emot märket på sin panna eller sin hand.

De levde och regerade med Kristus i tusen år" (Upp 20:1-4).

Att slutstriden förloras vet den onde - därför är han så desperat.
Nu står *slutstriden om varje människa*, som han helst ser går förlorade,
men som vi önskar skall bli frälsta till ande, kropp och själ,
och få del av Guds rika välsignelser.

Summering:

Jesus har i grunden besegrat ondskan på Golgata, men "eld upphör" har inte inträtt.
Laglösa grupper stryker fortfarande omkring.
De kristna är inte kallade till frontalangrepp mot ondskans andemakter,
då vore vi förlorade.

Vi kristna är kallade *som kyrka* att vinna människor genom Mission och Evangelisation
Kristus verkar genom Sin kyrka. Vi är ett kollektiv som verkar samfällt och organiserat.

"Vad är då en människa?" (Ps 8:5)

En kristen människosyn

"Människan" är

- I Homo Sapiens = den visa människan
- II Homo Peccans = den felande människan
- III Homo Religiosus = den religiösa människan

I HUMANISTISK MÄNNISKOSYN: den visa människan är

- a) fri (med en fri vilja) och ansvarig för sina gärningar.
- b) social; beroende av att ge och ta i en gemenskap med andra.
- c) skapande, inte bara för brödfödan, utan även för att uttrycka ett inre, personligt, behov.

II KOMPLEMENTÄR SYN: Den felande människan är

- a) irrationell och inkonsekvent, främst beroende på viljesplittring (Rom 7:15).
- b) egocentrisk och egoistisk.
- c) destruktiv.

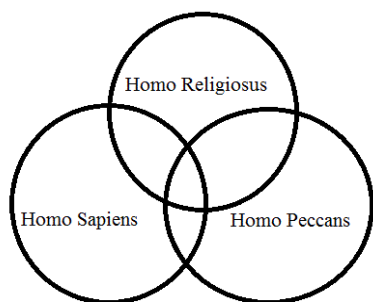
Den felande människan har ett dåligt påbrå, som ett genetiskt kriminellt fel. Hennes urföräldrar har en gång förorsakat att jämvikten i skapelsen har rubbats, varigenom hela skapelsen har kommit i obalans. Bibeln beskriver detta som Syndafallet. Mänskligheten står med skuld för skadan hon åsamkat skapelsen, och därmed också för sig själv. Impulsen att göra ont, som följer varje människa i släktet, är ett symptom på arvssynden, och leder - om den inte bryts - till död, kroppslig såväl som själslig och andlig. Gud skapade världen i en kärleksakt av glädje. Mot syndens kärlekslöshet kan Gud bara känna vrede och sorg.

III TRANSCENDENTAL SYN: Den gränsöverskridande religiösa människan är en andlig varelse som har en längtan efter enhet och integration, efter ett yttersta sammanhang, efter bestående skönhet och fulländning, fred och försoning, harmoni, bort från ofrivillig förändring, brist, förfall, död, bort från den felande människans begränsningar. Hon kan i tanken lämna sin egen sfär, bl.a. genom självspjuling, självironi och humor. Hon kan förnimma en delvis okänd verklighet. Detta är grundlagt genom Guds förbund med henne i.o.m. Skapelseförbundet (1 Mos 1:26) och Noaförbundet (1 Mos 9:12-17).

Kommentarer:

De kristna traditionerna erbjuder förklarings- och tolkningsgrunder för att förstå vad människan är. Ett derivat kan ge följande:

När människan söker sitt ursprung och mål, söker hon Gud, medvetet eller omedvetet. Gud står som skapare och livsuppehållare för världssalltet, och en längtan efter en anknytning till detta yttersta ursprung och sammanhang är en längtan efter Gud och hans rike (ordning). Människan har en gränsöverskridande förmåga, eftersom hon (förutom att vara en psyko-somatisk-social enhet i obalans) även är en andlig varelse, som är skapad för evigheten. Hennes värde grundas inte främst på vad hon gör eller inte gör, utan på vad hon **är**: hon är skapad till Guds avbild och älskad av Honom.

Homo Religiosus är anknytningspunkten och en förutsättning för att förverkliga skapelsens mening med människan, och befria henne från Homo Peccans inflytande. I skapelsens gryning utgjorde Homo Sapiens och Homo Religiosus en gemensam enhet.

Syndafallets resultat kan förstås som en gigantisk obalans, som inträtt i skapelsen, mot Guds vilja och plan, och att Homo Peccans blev en bestående del av Homo Sapiens, som partiellt är skild från Homo Religiosus.

Denna kristna analys är i det korta perspektivet pessimistisk om skadans omfattning, om människans förmåga till självinsikt, samt hennes förmåga att själv kunna reparera skadan, men optimistisk om segrans utgång för Homo Religiosus, tack vare Jesu Kristi seger, som erbjuds människan.

Tidens ände, ska förstås som stunden för återförening av de åtskilda enheterna, då också Homo Peccans försvinner från människan.

Jesus Kristus - försoningen

"Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring Honom. De tog av Honom kläderna och hängde på Honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på Hans huvud och stack en käpp i högra handen på Honom. Sedan föll de på knä för Honom och hånade Honom och sade: Leve judarnas konung. De spottade på Honom och tog käppen och slog Honom i huvudet. Och när de hade hånat Honom, tog de av Honom kappan och satte på Honom Hans egna kläder och förde bort Honom för att korsfästa Honom" (Matt 27:27-31).

Jesus är inte den ende som har fått lida, Han är inte den förste eller den siste som har dött på ett kors. Han är inte ens den ende som har fått lida oskyldig, men *Han är den ende som oskyldig har lidit åt andra.*

Det kan bara Han göra, som är både Gud och människa.

Genom sin uppståndelse, som Han delar med sig av, blir Hans lidande meningsfullt.

Kristi främsta uppdrag, vid Hans första ankomst, var Frälsarens.

Vid Hans återkomst är Hans främsta uppdrag Domarens. När vi tar emot Kristi ställföreträdande död på korset som *vår död*, då har Kristus försonat vår synd inför Gud Fadern och vi får uppstå till evigt liv, med start på Jorden och fortsättning i Himmelriket.

Törnekronans taggar in mot Frälsarens huvud, ser många kristna som ett tecken på att Han genomled och segrade också över våra tankars lidande; över psykiskt och mentalt lidande (SvPs 454:1 När jag den törnekrona för mina tankar har).

Som kristna är vi kallade att efterlikna Kristus, ty Han är Faderns sanna avbild, ofördärvad av arvssynden. Kristus flydde inte undan lidandet. Det finns en hel del lidande som vi inte kan fly undan ifrån. Tänk på alkoholisten, som måste avstå från vin, när andra skålar. Kärleksnatten som får avstyras, för att kvinnan och mannen inte är gifta med varandra.

Kristna, som tar Guds ord på allvar, får lida världens hån för sin moraliska hållning och för sitt envisa hopp. Aposteln Petrus skriver i sitt första brev:

"Men lider han som kristen skall han inte skämmas, utan förhålls Gud just som kristen" (1 Pet 4:16).

Om Kristi kyrka

Jesus frågade Sina lärjungar: "Vem säger ni att Jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son". Då sade Jesus till honom: "Salig är du Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min Fader i himlen. Och Jag säger dig att du är Petrus, Klippan, och på den klippan skall jag bygga min kyrka, och dödsrikets portar skall aldrig få makt över den. Jag skall ge dig nycklarna till himmelriket. Allt du binder på Jorden skall vara bundet i Himlen, och allt du löser på Jorden skall vara löst i Himlen" (Matt 16:16-19). Är Svenska kyrkan verkligen den kyrka som Jesus Kristus byggde? Är de ordningar som vi har de ordningar som Han befälde och som apostlarna införde? I klassisk teologi skiljer man mellan den synliga, och den osynliga kyrkan, för att tydliggöra Guds fortsatta uppenbarelse efter Kristi himmelfärd och Pingsten.

Den osynliga Kyrkan är Kristus själv, som person.

Den synliga kyrkan är kyrkan på Jorden, kristenheten, insatt ursprungligen av Kristus, byggd på apostlarnas vittnesbörd och bekännelse, genom tiden förvaltd av deras insatta efterträdare. Kyrkan med stort "K" leds av Kristus, genom den Helige Ande. Kyrkan med litet "k"; samfund, rörelser, kyrkobyggnader etc., leds av kristna människor, på gott och ont. Eftersom Gud är ofelbar, så är också Hans Sanna Kyrka ofelbar, annars vore 1) Gud inte ofelbar, eller 2) kyrkan inte Kyrka.

Problemet är hur man ska kunna finna "Kyrkan"! Med tanke på kristendomens brokiga historia, som även rymmer mörka sidor, av fel, olydnad, maktmissbruk och politisk korruption, så kan "den synliga kyrkan" skiktas upp ytterligare, i en sann och falsk del, en officiell och en inofficiell.

När den synliga kyrkan har handlat fel, gått emot Guds ord och vilja, och förbrutit sig mot människor, så har den officiella kyrkan inte varit den sanna Kyrkan. De krafter som förblivit trogna mot Guds ord och vilja, som kritiserat kyrkan och velat återföra henne till hennes gamla bestämmelse, kan då sägas inofficiellt ha förvaltat den sanna Kyrkan. Framtiden för den autentiska kyrkan, låg sedan i att knyta an till den kritiska sidan, och därigenom finna vägen tillbaka till sin egen gamla bestämmelse. Detta kallas reformation. Kyrkans bekännelse fanns redan hos aposteln Petrus, och Kristus säger: "På den klippan skall Jag bygga Min kyrka" (Matt 16:18). Kyrkan med stort "K" finns i kyrkan med litet "k".

Den synliga kyrkan

	Officiell	Inofficiell
Sann	1	2
Falsk	3	4

Kyrkans enhet beskriver Bekännelseskriterierna så: "...det heter här: en allmänlig kyrka, för att vi icke må mena, att kyrkan är ett yttre rike av vissa folk, utan fasthellre de över hela Jorden spridda människor, vilka samtycka till evangeliet och hava samme Kristus, samme helige Ande och samma sakrament, vare sig de sedan ha lika eller olika människostadgar. Och på ett ställe i de kyrkliga dekreten heter det att kyrkan i vidare bemärkelse omfattar både gudfruktiga

och ogudaktiga, likaså, att de ogudaktiga blott till namnet, men ej i realiteten tillhöra kyrkan, men att de gudfruktiga göra det både till namnet och i verkligheten" (Aug. Apol. Art. VII och VIII s. 176).

Om verklighetens största motpoler, skriver de:
"Därför äro endast de som mottaga detta löfte om Anden, Guds folk enligt evangeliet. Därjämte är kyrkan Kristi rike, skilt från djävulens rike. Men säkert är, att de ogudaktiga äro i djävulens våld och medborgare i djävulens rike, såsom Paulus lär i Ef. 2 (Ef 2:2), där han säger, att djävulen är verksam i de ohörsamma" (a.a. s. 177).

Det är viktigt att kunna skilja på olika sorters kritik av kyrkan; det finns en egen, inre oro, när kyrkan viker av, bort från sin egenart, som ögats oro över handens tanklösheter, som örats oro över munnens buller. Det finns också mängder av annan kritik, som blott har det gemensamt att den tycker att kyrkan inte borde vara Kyrka överhuvudtaget, utan någonting annat. Det finns kyrklig och världslig kritik, mot kyrkan. Kyrkan bör lyssna på båda, men följa den förra, när den stämmer bättre överens med Kyrkans eget autentiska väsen.

Ekumenikens mål

Den kristna kyrkan är splittrad historiskt genom Den (romerskt) katolska kyrkans bannlysning av Ortodoxa Kyrkan år 1054 och Martin Luther år 1520. Därför finns inte "Den kristna kyrkan" längre som ett enda kyrkosamfund, utan som olika kristna kyrkor, numera med ett visst ekumeniskt samarbete dem emellan. Det tog över 900 år innan katolska och ortodoxa kyrkorna upphörde med sina ömsesidiga fördömanden av varandra.

1520 bannlystes Martin Luther, men den 31 Oktober 1999 undertecknade Lutherska Världsförbundet och Vatikanen *Den gemensamma deklARATIONEN om rättfärdiggörelseläran* i Augsburg.

Det återstår ännu mycket för att reda ut rena missförstånd och missuppfattningar som finns om varandra. Jesus sade: "Jag ber att de alla skall bli ett" (Joh 17:21). Han säger det om dem "som du (Fader) har gett mig" Joh 17:24) och det syftar på Hans lärjungar, apostlar och efterföljare; de kristna.

Den karismatiska kristenhetens erfarenheter

Karisma kommer av ordet krisma, som betyder smörjelse. Kungarna smordes förr med olja. I kyrkans barndom var de *9 nådegåvorna* i full aktion.

"Nådegåvorna är olika, men Anden Densamma.

Tjänsterna är olika, men Herren Densamme.

Verksamheterna är olika, men Gud är Densamme,

Han som verkar i allt och överallt.

Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta.

1. Den ene får genom Anden gåvan att meddela vishet,
2. den andre kan med samma Andes hjälp meddela kunskap.
2. En får tron genom Anden,
4. en annan genom samma Ande gåvan att bota,
5. en annan får kraft att göra under.
6. En får förmågan att tala profetiskt,
7. en annan att skilja mellan olika andar.
8. En kan tala olika slags tungotal,
9. en annan kan tolka tungotal.

Allt detta åstadkommer en och samma Ande genom att fördela Sina gåvor på var och en så som Den Självt vill (1 Kor 12:4-11).

(Eftersom 10 är ett heligt tal, så tror jag att kärleken är en tionde nådegåva, se 1 Kor 13).

Med Guds förblivande i oss, så får vi inte bli förvånade när Gud utrustar oss med kraft av Sin egen förmåga, ty "Gud ger Anden utan att mäta" (Joh 3:34).

I takt med att kristendomen blev statsreligion i Romarriket, så tonades karismerna ned. Profetismen har alltid varit oavhänglig den världsliga makten och var oppositionell mot dåliga makthavare både inom och utanför religionen.

Den Helige Ande trängdes ut och detaljerade (och ofta onödiga) läropunkter tillades (typ Filioque).

"Vinden blåser vart den vill, och du hör den blåsa, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som har fötts av Anden" (Joh 3:8),

Jesus sade: "Jag ber att de alla skall bli ett" (Joh 17:21).

Historik

Påven Leo XIII (1878-1903) började 1897 uppmana hela kyrkan att be för att det tjugonde århundradet skulle bli Den Helige Andes århundrade. Efterföljande påvar tog inte vid (förrän påven Johannes XXIII 1961), varför väckelsen fick ta en annan väg via dem som stod öppna.

I Topeca, Kansas, "föll anden" 1901. 1906 fick väckelsen fast form i Los Angeles på Azusa Street, en afro-amerikansk församling och blev kyrkogrundande för Pingströrelsen.

Därför gick väckelsen ut över världen.

I.o.m. den karismatiska väckelsen på 1960-70-talen så breddades den

från att uteslutande ha varit baptistisk, till att ingå i alla de gamla kyrkosamfundet.

Det är de karismatiskt kristna gemenskaperna som växer mest.

Herren uppmuntrar inte privatreligiositet och splittring,

därför måste den karismatiska väckelsen fungera med kyrkosamfundens ordningar.

Efter den första Pingsten i Jerusalem går all kontakt med Gud genom Ordet och Anden.

Många kyrkors kunskap om Den Helige Ande och Hans ledning är överraskande låg, och har avhänt sig den övernaturliga hjälp som bara Anden kan ge.

Att pröva Guds vilja är en profetisk uppgift, i första hand för kyrkans präster (eller blivande präster som prövar sitt kall). Aron och Hesekiel och Sakarias (Joh:s D:s fader) var både präster och profeter, som i sina ämbeten visade hur väl de båda sidorna kan samverka.

Men Gud är suverän och kan ge det profetiska kallet till någon som ej är präst, utan är kvinna, t.ex.: Mirjam (2 Mos 15:20), Debora (Dom 4:4), Hulda (2 Kon 22:14), Noadja (Neh 6:14), Jesajas hustru (Jes 8:3) och Hanna (Luk 2:36). Jungfru Maria profeterade i sin lovsång "Magnificat" (Luk 1:46-55. Jfr Joh 2:5) De flesta profeter var inte präster, men profeterna stod nära kulten i Jerusalem och ivrade för dess renhet (Ill. bib. lex. sp. 422).

Sprickan mellan präster och profeter i det G. T. är inget ideal, utan är en nödsituation. Idealet är istället att kult och profetism samverkar, gärna i en och samma person.

All profetia måste prövas mot den Heliga Skrift. Varje profetia som motsäger Skriften, den allmänliga kristna kyrkans historia och tradition, med dess tre Symbola (Credo), är falsk. Den är falsk utifrån axiomet att Den Helige Ande måste antas ha uppfyllt det utlovade löftet om ledning av Kyrkan (Joh 14:16, 15:26, 16:7. Apg. 2). Om kristenhetens huvudfåra har haft fel

i en avgörande lärofråga, kan inte Herren anses ha hållit sitt löfte. Bort det!
"Jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan", säger Herren (Jer 1:12).

Vid särskild lekmanakallelse måste profeten samarbeta extra intimt med kyrkan, för att inte söndra den andliga makten, ty det är naturligare att sanningen samverkar med makten, än att sanningen måste kämpa mot makten (martyrium). Gud har i den bibliska historien kallat profeter för att Han varit tvungen att gå förbi en förstockad prästerlig hierarki.

Profetismen öppnar en direktkontakt mellan Gud och församlingen och är därför, efter den direkta gudsuppenbarelsen, den näst viktigaste informationskanalen för att höra Guds vilja i en konkret situation.

"Den tidiga kyrkan tvangs utarbeta kriterier för att urskilja äkta profeter. Det är fascinerande att det främsta kriteriet inte var renlärighet, att profetens budskap stämde med vad som står i Böckerna. Det viktigaste var profetens personliga liv och moral och framförallt ödmjukhet" (Olle Brandt, Provokatörer och profeter, Signum 3/1998). Detta berodde på att troheten till Guds ord var självklar, därefter sökte man efter ytterligare gåvor och kvaliteter.

Låt oss bli allt skickligare på att finna Guds gåvor hos varandra i församlingen, och bruka dem på ett organiserat sätt!

Veni Sancte Spiritus - Kom Helige Ande!

Utskrift 2018-11-12 00:54